

Leif Hermann (SF):

Det har jo indtil nu været en lang dag og egentlig ikke nogen voldsomt morsom dag. Og når man tænker på baggrunden, nemlig økonomiministerens forbrødring med Fremskridtspartiet, er det jo også en i grunden lidt trist baggrund: at Det Radikale Venstre er havnet i armene på fru Pia Kjærsgaard.

Derfor er det dejligt at skulle være ordfører på et forslag, som man ved umiddelbar læsning må betragte som en vittighed, og det er samtidig så fikst lavet på en ganske listig måde; man har nemlig valgt at kalde lovforslaget forslag til lov om ændring af forskellige love.

Nu beskæftiger vi os her i Folketinget stort set – ikke udelukkende, men i vidt omfang i hvert fald – med at ændre love, der allerede er gældende, så man må nok sige, at justitsministeren her har sikret sig, at der er dækning for overskriften. Ja, dækning langt, langt ud over indholdet.

Man kunne også vælge at sige: Denne velkomne afbrydelse i al alvoren – undskyld hypotesen, hr. justitsminister – var udslag af det, som hr. Frank Jensen sagde, den sang fra Justitsministeriets sidste julefrokost, hvor versene er omskrevet til prosa. Og hvis det er sådan, vil jeg nu lykønske den, der vandt det væddemål, der handlede om, hvorvidt ministeren turde fremsætte forslaget i Folketinget. Det turde han!

Så er det nok også slut med morskaben, for jeg har en underlig fornemmelse af, at justitsministeren gerne vil have vedtaget det her, og dér må jeg sige, at det kan Socialistisk Folkeparti ikke være med til.

Vi vil naturligvis gerne drøfte de elementer, der er seriøse: våbenloven, spørgsmålet om dispensation fra bredde- og længdekrav i færdselsloven; der er også et par enkelte andre ting, vi gerne vil drøfte. Men ligefrem at belægge alle tilladelser efter de over 100 år gamle politilove med 500 kr. synes vi unægtelig er at placere støvsugerposen efter nullermændene på Folketingets bord. Det er ikke seriøst, og det afgiftsprovener, man, om jeg så må sige, har raflet sig frem til på 60 mio. kr., er der overhovedet ingen der kan sige om overhovedet holder nogen steder.

Men der er også en anden grund til, at vi ikke vil acceptere dette forslag, og det er, at sigtet i det i realiteten er at fortælle borgerne, at de of-

fentlige myndigheder ikke laver noget, før man putter 1 kr. i maskinen – eller 500 kr. i maskinen. Det er en ejendommelig måde at forvride de offentlige myndigheders forpligtelser over for borgerne på. Og hvad vil man gøre i det øjeblik, folk bare gør, som de ikke må, uden at søge tilladelse? Risikerer man ikke meget nemt at komme i en situation, hvor det bødekrav, de derefter præsenteres for, er lempeligere end den pris, de skal betale for at få tilladelsen? Det står der selvfølgelig af gode grunde ikke noget om.

Vi har aldrig i Socialistisk Folkeparti afvist at prøve på at kigge på fornuftige skatte- og afgiftsforslag, men her må man nok sige, at enten har humoren fået overtaget, og så takker vi for det muntre indslag, eller også er seriositeten for tynd.

Men hensyn til ændringerne af ægteskabsloven og personnavneloven må vi også melde fra. Det er jo lidt underligt, at man skal betale 500 kr. for at blive skilt. Hvorfor skal man i grunden det? Har det en adfærdsregulerende virkning, er der et familiepolitisk sigte? Eller er det således, at statsamterne bruger så mange penge på at skille folk, at man siger, at nu må de altså være venlige at hoste op med de 500 kr. til udgiften ved at have nogle beskæftiget med at skrive skilsmissebevillinger?

Det minder lidt om dengang, en af de mange foregående justitsministre foreslog, at man skulle betale 500 kr. for at få lov til at indlede en gældssanerings sag for folk, som var bundløst forgældede. Den slags ting kræver, hvis man overhovedet skal snakke brugerbetaling på dette område, i hvert fald en omtanke, der er knyttet til andet end et hastigt finanslovforlig med Fremskridtspartiet.

Man kunne faktisk forestille sig den situation, da man jo ikke skal betale 500 kr. for separationsbevillingen, at folk ganske enkelt lod være med at afhente deres skilsmissebevillinger, når separationstiden var udløbet. Jeg ved ikke, om det er en retstilstand på det familieretlige område, som justitsministeren synes er interessant. Jeg kan dårlig forestille mig, at Kristeligt Folkeparti synes, den er interessant.

Og hvis det endelig er, at justitsministeren gerne vil tjene penge på noget så privat som skilsmisser eller ægteskabelige forhold, hvorfor så ikke begynde at sige, at der er gebyr på at blive gift? Det er jo dyrt nok i forvejen at blive gift,